Alin Dindareanu - Alergatorul neural

Alerga stiind ca nu se putea opri. Dar ciudat, nu simtise niciodata nevoia sa se opreasca. Sa fi fost de vina spectacolul mirific al electronilor care alergau din sinapsa in sinapsa, ca niste garnituri de tren luminoase ce nu opreau in nici o statie, sau acceptarea explicatiei stiintifice a naturii energiei care il comprimase la dimensiunea unui pumn de atomi?

De fapt, nu alerga. Era purtat de-a lungul axonilor si a dendridelor de un soi de reactor electric, care se 'hranea' din fluxurile energetice care treceau pe linga el in toate sensurile. Hranirea nu era daunatoare, reactorul alegind electronii cei mai predispusi excluderii selective a cortexului, cel ce oferea 'proprietarului' informatii, dupa un algoritm de cuantificare ce reducea informatia cerebrala (din care mare parte aleatorie si lipsita de sens) la un procent mic raportat la cantitatea originala, dar maxim in raport cu importanta. Sau cel putin asa i se explicase. El totusi isi misca picioarele, de parca deplasarea sa n-ar fi fost plauzibila fara un efort din partea sa.

Se afla acolo pentru ca un om avea nevoie de el. Si de fiecare data cind cineva avea nevoie de el, inevitabil i se stergea memoria recenta, iar el parca tinea minte ca i se spusese ca e doar o consecinta nedorita a procesului de comprimare. De unde tinea el minte toate astea, daca memoria i se reseta de fiecare data? Cum adica "de fiecare data"? De unde stia el ca mai facuse chestia asta, avind in vedere ca nu poseda nici un fel de amintire, ci mai degraba reflexe nervoase cu radacini in cortex, ca gindirea sau abilitatea de a vorbi?

Erau prea multe intrebari confuze si raspunsuri contradictorii ca sa-si bata capul... poate ca chestia asta cu memoria era doar alta "consecinta" a micsorarii... si.... si.... existau doua stari ale mintii sale, de vreme ce nu putea tine minte in mod normal ce se intimpla pe perioada miniaturizarilor.. da...da, isi spuse fericit, simtindu-se scapat de obsesia intrebarilor ciudate.... nu pot tine minte ce se intimpla acum, si invers, nu pot sa tin minte in mod normal ce am retinut in modul miniaturial. Asta e! Stiu doar ca am o misiune, si cu cit mai repede o fac, mai repede ma intorc la dimensiunea normala!

Din cand in cand ii placea sa-si conecteze vizorul neural, ca sa 'vada' informatia ce roia in jurul lui. Vizorul, o chestie curioasa, foarte asemanatoare cu o pereche de ochelari supradimensionati, era conectat la reactor (reactor care insuma si functii de procesare pe linga cele propulsive), si prin el putea vedea imagini destul de neclare si amorfe ale fulgerelor de energie. Modul de functionare era destul de simplu: vizorul reprezenta un fel de pseudo-centru-vizual, care putea interpreta stimulii electrici aproape la fel de bine ca si un cortex organic. Ar fi existat o problema prin suprapunerea prea rapida a doua imagini provenite de la doua fulgere consecutive, dar aparatul pastra ultima imagine intacta, pina la detectarea altei radiatii de acelasi tip. Asa ca se obisnuise sa priveasca un timp destul de scurt, ca apoi acoperind cu mana ochelarii, sa studieze pe indelete imaginea obtinuta.

Isi spuse ca mai avea destul, privindu-si ceasul de la mina, ca sa mai priveasca niste imagini, nu de alta, dar peisajul cerebral era destul de cenusiu si repetitiv. Ha, ce joc ce cuvinte interesant inventase! "Peisajul cerebral e prea cenusiu!". Pacat ca n-avea un carnetel la indemina...

O ultima pauza inainte de obiectivul misiunii, mai ales ca mediul din jurul sau vibra mult mai puternic, iar caile neuronale fulgerau cu o alternanta foarte ciudata, cind foarte puternic, cind foarte slab, semn ca anomalia era aproape. Agata din mers o celula gliala, care se desprinse din legaturi, pentru a ava un punct de sprijin pentru vizor.

Incepea jocul, pe care il juca cu el insusi, joc care consta in recunoasterea unei imagini intr-un interval de 5 secunde. Bineinteles ca doar el cistiga, dar asta facea bine orgoliului personal, si in plus nu prea erau multi autostopisti prin zona. Isi puse vizorul la ochi, teribil incintat ca nu-si pierduse simtul umorului, desi teoretic n-avea de unde sa stie ca il avuse vreodata, si ca nu era o "alta consecinta"....la dracu' cu atitea consecinte!

O masina in miscare..... cava neclar, parca seamana cu o pasare impaiata.... o femeie....uau, e frumoasa... o haina aruncata pe un umar, ciudat, cine-si aduce aminte de o haina aruncata pe un umar? .... un astronaut.... stai asa! Ceva nu era in regula.... unde mai vazuse el un astronaut asemanator, cu

un costum albastru, cu ochelari foarte mari la ochi, si cu un fel de ranita supradimensionata in spate?....nu!!!!!

Isi smulse ochelarii de la ochi, coplesit de implicatia noii introspectii.... in momentul acela, simti o usoara trepidare, in timp ce viteza sa crescu brusc in directia anomaliei inca ascunsa privirii. Isi puse rapid ochelarii la ochi si-si privi mina, dar totul era cum trebuia. Un alt gind il fulgera, si cu un gest rapid isi scoase minusa protectoare. Mina lui era aceeasi mina cu degete lungi si pielea usor tabacita, intr-un fel personalizata in dreptul buricelor prin mici crestaturi... Instinctiv, simtea ca nu trebuie sa-si priveasca mina prin vizor.... dar el totusi privi... mina lui era un fulger de electroni!!! Viteza crescu de citeva ori, si panica era deja ca la ea acasa, de parca zeul Pan ii sufla in ureche informatii ingrozitoare(mai degraba implicatiile propriului adevar analitic) pe care nu vroia sa le creada.... si totusi era evident, de vreme ce acum deja nu mai avea nevoie de idiotenia aia de vizor ca sa vada ca miinile (ambele!) erau doua fulgere electrice... Ce mama lui Dumnezeu e asta?

Ii aparuse in fata o chestie care cu greu putea fi descrisa, ca un fel de combinatie intre un nod de cale ferata si o duzina de caracatite incolacite, dar ce diferita era ....c....c....chestia aia fata de restul neuronilor, pentru ca se vedea clar ca era vorba de acelasi material de constructie...o tumoare!!! Un punct terminus al informatiei cerebrale, care se loveau neputincioase in nod, raspindind in jur scinteieri slabe, disparind in neant.

Alarmat, incerca sa-si schimbe directia, dar reactorul era un glob auriu, si acum probabil ca semana cu o broasca testoasa conectata la 220V...

Distanta dintre el si nod se micsora vizibil, in vreme ce o resemnare ciudata punea stapinire pe el, care la urma urmei nu era ciudata pentru un om care n-avea amintiri, nu avea pentru ce sa traiasca, decit poate pentru posibilitatea teoretica si destul de nesigura a unei vieti proprii, pe care doar si-o imagina. Ajuns la citeva sute de metri de nod, isi dadu in sfirsit de ce era acolo; era acolo ca sa incerce sa elimine tumora din creierul pacientului, ca sa-i salveze, si nu putea simti decit o usoara frustrare, foarte asemanatoare cu cea a unui batrin pe patul mortii, care a invatat lectia unei vieti amare tocmai la sfirsitul ei, fiind in imposibilitatea de a o aplica.

Isi dadu seama, in timp ce ultimele parti ale sale se preschimbau treptat in lumina, de ceea ce era el, iar atunci cind se izbi de tumora, care parca il imbratisase din toate partile, gindul isi dadu seama ca era doar speranta unui muribund, un muribund care sperase intr-un "deus-ex-machina" tardiv....

Gindul nu exploda mai spectaculos decit altele la impactul cu nodul malign.